Р Е Ш Е Н И Е
№ 2167

гр. София, 01.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 2 състав,** в публично заседание на 07.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **10402** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], район „Л.”, [улица], ет.3, ап.23 срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ № 21-239 от 18.06.2012г., издаден от Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” (ПАМДТ) на Столична община (СО), мълчаливо потвърден от кмета на СО по реда на чл.156, ал.4 ДОПК, в частта относно определените задължения за такса битови отпадъци (ТБО) за услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване и по обезвреждане в депа за битови отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци за имоти с партидни номера М41/07.03.2008г. и М279/03.12.2009г. за периода 01.01.2007г. – 01.01.2011г. Жалбоподателят поддържа, че ревизионният акт в оспорената част е незаконосъобразен поради неправилно приложение на материалния закон – чл.62 и чл.71 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), тъй като е установено задължение за услуга, която реално не е предоставена от Столична община за район „В.” и не е ползвана от жалбоподателя. Посочва, че притежаваните от него имоти са празни, незастроени терени, които никога не са били използвани и за които реално не са предоставяни услугите по чл.62 ЗМДТ. В близост до имотите нямало разположени контейнери и кофи, нито било организирано обезвреждане на БО и поддържане на депа за БО. Поддробни съображения излага в писмени бележки от 12.03.2013г. Жалбоподателят

претендира съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт в оспорената част.

Ответникът кмет на Столична община оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия № 21-023 от 25.01.2012г., издадена от Р. Б. - главен инспектор в сектор „Ревизионен контрол" на Дирекция „ПАМДТ" на СО е възложено извършването на данъчна ревизия на жалбоподателя от органи по приходите Е. Д. З. и М. Б. С. за определяне на задълженията му за ДНИ и ТБО по ЗМДТ за данъчни периоди 01.01.2007 г. – 31.12.2011г. в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 26.01.2012г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 26.04.2012г. Съгласно чл.4, ал.5 ЗМДТ ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на Националната агенция за приходите. Съдът приема, че ревизията е възложена от компетентен орган по смисъла на чл.4, ал.5 ЗМДТ.

На жалбоподателя е връчено ИПДПОЗЛ изх.№101 от 25.01.2012г. В обяснителна записка от 08.02.2012г. (стр.260 от делото) управителят на жалбоподателя К. Г. посочва, че през 2007г. и през 2008г. дружеството е закупило недвижими имоти, находящи се в [населено място], район „В.", месност „Б.. С. Д.", кв.28, съставляващи имоти пл.№№ 1401, 1402 и 1403 и пл.№№ 815, 816 и 817 с цел изграждане на жилищни сгради. Поради сложната икономическа обстановка жилищните сгради не били изградени и имотите не се ползвали.

В срока по чл.117, ал.1 ДОПК е издаден ревизионен доклад №21-168/09.05.2012г. от органите по приходите, определени в ЗВР, който съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК. Посочено е в РД, че сумите за ТБО са определени по реда на чл.66, ал.1 ЗМДТ и чл.22 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги. За всички услуги и дейности, определени в чл.62 ЗМДТ с РД е направено предложение за установяване на задължения за ТБО за ревизираните години от 2007г. до 2011г. в размер, посочен на стр.21 и на стр.28 от РД. При определяне на задълженията на жалбоподателя за ТБО са взети предвид подадените декларации по чл.27, ал.2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги по отношение на двата имота за 2010г. и 2011г. като основание за намаляване на ТБО. РД е връчен на представител на ревизираното лице на 14.05.2012г. Липсват данни за подадено възражение по реда на чл.117, ал.5 ДОПК.

Със заповед №21-225/07.06.2012г. (стр.383 от делото), издадена от Р. Б. съгласно чл.119, ал.2 ДОПК екатерина димитрова захариева е определена като компетентен орган за издаване на РА.

Издаден е обжалваният ревизионен акт № 21-239/18.06.2012г., с който са установени задълженията на жалбоподателя по ЗМДТ съобразно чл.118, ал.1, т.1 ДОПК. В РА са установени следните задължения за жалбоподателя за ТБО: за имот партиден номер М41 за целия ревизиран период главница в размер на 34 831.52лв. и лихви за забава в размер на 11 977.99лв. (при отчитане на внесените от жалбоподателя суми за ТБО и декларациите по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУСО) и за имот партиден номер М297 за целия ревизиран период

главница в размер на 18729.79лв. и лихви за забава в размер на 6710.76лв. (при отчитане на внесените от жалбоподателя суми за ТБО и декларациите по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО). РА е връчен на жалбоподателя на 21.06.2012г. В срока по чл.152, ал.1 ДОПК срещу РА е постъпила жалба вх.№МДТ-2600-199/05.07.2012г. В 67-дневния срок по чл.155, ал.1 вр. чл.146 ДОПК (до 10.09.2012г.) горестоящият административен орган не се е произнесъл с решение, поради което и съгласно чл.156, ал.4 ДОПК РА е мълчаливо потвърден. Срокът за оспорването му по чл.156, ал.5 ДОПК в този случай е 30-дневен и изтича на 10.10.2012г. В този срок е подадена жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, вх.№ 2600-6618 от 04.10.2012г., поради което следва да се приеме, че същата е е подадена в срока по чл.156, ал.5 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл.160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. По изложените вече във фактическата част на решението съображения съдът намира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК орган по приходите, при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Липсват данни по делото в ревизионното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които са нарушили правото на защита на засегнатото лице, или ако не бяха допуснати, биха довели до постановяване на акт с друго съдържание. Материалната законосъобразност на изводите на ревизиращите органи съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол, доколкото спорът между страните е изцяло правен – относно предоставянето на услугите по чл.62 ЗМДТ по отношение на имотите на жалбоподателя.

Страните не спорят, че по нотариален акт № 126/29.11.2007г. и № 127/29.11.2007г. жалбоподателят е собственик на недвижими имоти – земя ПИ № 815, 816, 817 и 818, от кв.23а, находящи се в [населено място], район „В.”, месност „Б.. С. Д.”, целия имот с площ от 2880.00 кв.м., декларирани с данъчна декларация вх.№ 20-00-09-000041 от 07.03.2008г. с отчетна стойност в размер на 1 136 689.00 лв. За описания имот е открита данъчна партида М41/07.03.2008г.

По нотариален акт № 30/05.08.2008г. и №89/25.08.2008г. жалбоподателят е собственик на недвижими имоти – земя ПИ № 1401, 1402 и 1403, от кв.23а, находящи се в [населено място], район „В.”, месност „Б.. С. Д.”, целия имот с площ от 2213.00 кв.м., декларирани с данъчна декларация вх.№ 20-00-09-000297 от 03.12.2009г. с отчетна стойност в размер на 1 141 296.88 лв. За описания имот е открита данъчна партида М297/03.12.2009г. Не е спорно, че жалбоподателят не е подавал декларация съгласно Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО (НОАМТЦУПСО) за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще ползва през годината, нито е допуснато пряко договаряне с фирми, извършващи

услугата по сметосъбиране и сметоизвозване по смисъла на НОАМТЦУПСО. Жалбоподателят е подал декларации по чл.27, ал.2 НОАМТЦУПСО, че имотите не се ползват през 2010г. и 2011г. Спорният по делото момент е, дали имотите на жалбоподателя попадат в границите на организирано от СО сметосъбиране и сметоизвозване на БО, дали реално са предоставени тези услуги, както и услугата по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

За установяване на това спорно обстоятелство в хода на ревизията е представено становище от 09.04.2012г. (стр.156 от делото) на началник на Районен инспекторат «В.», съгласно което имотите не генерират битов отпадък, няма трайно замърсяване, като в годишните задачи и оперативни планове не е залагано полагането на съд за битов отпадък.

Съгласно чл.63, ал.2 ЗМДТ границите на районите и видът на предлаганите услуги по чл. 62 в съответния район, както и честотата на сметоизвозване се определят със заповед на кмета на общината. Ответникът е представил заповеди, издадени на основание чл.63, ал.2 ЗМДТ, с които са определении границите на територията на район «В.», в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване: заповед № РД-09-1106/30.10.2006г. за 2007г., заповед № РД-09-2308/29.10.2007г. за 2008г., заповед № РД-09-4008/31.10.2008г. за 2009г., заповед № РД-09-1553 от 29.10.2009г. за 2010г. и заповед № РД-09-1793/29.10.2010г. за 2011г. В заповедта за 2007г. е посочено, че няма имоти, попадащи извън границите на организирано сметосъбиране и сметоизвозване. В заповедта за 2008г. в [жк]е посочено, че извън границите попадат к.л. №№ 117 и 100. За 2009г. извън границите на организирано сметосъбиране и сметоизвозване е включен к.л. №136. В заповедта за 2010г. е посочено, че извън границите на организирано сметосъбиране и сметоизвозване попадат частни земеделски земи, възстановени по реда на ЗСПЗЗ, а за 2011г. – земеделски земи, които са запазили статута си като такива. Установява се от заключението на вещо лице К. Г., изготвило съдебно-счетоводна експертиза по делото, че имотите на жалбоподателя съставляват незастроена част от неизползваем терен, без жилищни и стопански сгради или съоръжения, зелена площ, обрасла с нискостъблени дървета и храсти. За целия ревизиран период от 2007г. до 2011г. имотите на жалбоподателя са били включени в границите на организирано сметосъбиране и сметоизвозване съгласно неоспорената от страните експертиза. В деня на огледа на 15.01.2013г. вещото лице Г. е констатирало наличие на 3 броя съдове за събиране на БО, ситуирани в началото на общата зелена площ, които обслужват жилищен блок № 614, а при необходимост могат да се ползват и за нуждите на имотите на жалбоподателя.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като компетентно изготвено, неоспорено от страните и съответстващо на писмените доказателства по делото. Въз основа на представените заповеди на кмета на СО по чл.63, ал.2 ЗМДТ и заключението на вещото лице Г. съдът приема, че за целия ревизиран период имотите на жалбоподателя са били включени в границите на организирано сметосъбиране и сметоизвозване. Жалбоподателят не оспорва наличието на решения на Столичен общински съвет по чл.66, ал.1 ЗМДТ. Спорният момент е, дали услугите по чл.62, ал.1 ЗМДТ реално са предоставени от общината, тъй като таксата е престация срещу предоставена

услуга, поради което се дължи само от лицата, консумирали услугата. Да се приеме обратното значи да се приравни таксата към данък върху недвижимите имоти, т.е. самото притежание на недвижим имот в район, където услугите се предоставят, да е основание за заплащане на такса "битови отпадъци".

Съгласно чл. 71 от ЗМДТ, не се събира такса за: 1.сметосъбиране и сметоизвозване, когато услугата не се предоставя от общината; 2.поддържане чистотата на териториите за обществено ползване - когато услугата не се предоставя от общината; 3.обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива. Анализът на приложимата нормативна уредба води на извод, че не се събира такса за първата услуга - сметосъбиране и сметоизвозване, за имоти, които не се обслужват или за имотите, които няма да се ползват през цялата година и за това е подадена молба в съответната служба на общината по местонахождението им от собственика или ползувателя им до края на предходната година. За втората от услугите - поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, условието да не се събира такса е непредоставянето на услугата от общината, а за третата - обезвреждането на битови отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци, когато няма такива. Следователно, таксата битови отпадъци е вземане, което е дължимо само при реално предоставяне на услуга. Това означава, че за да бъде начислена ТБО, следва да бъде установен фактът на извършени дейности по горепосочените услуги. По аргумент за обратното би следвало във всички случаи, когато общината предоставя тази услуга в района, в който се намира процесния имот, таксата да се дължи, независимо дали в имота се генерират отпадъци или не. Такъв извод обаче може да бъде направен само ако общинският съвет в съответствие с правомощието и задължението си по чл. 8, ал. 5 ЗМДТ предвиди реда, по който лицата, които не ползват услугата през съответната година или през определен период от нея, се освобождават от заплащане на съответната такса. Само при наличие на такава нормативна регламентация, чието създаване съгласно цитираната законова разпоредба е предоставено в правомощията на общинския съвет с наредбата по чл. 9 ЗМДТ, за лицето, което е задължено за ТБО се поражда възможността да заяви по определен начин /например чрез декларация, уведомление и т.н./, че няма да ползва имота и въз основа на това да се освободи от задължението си за заплащане на таксата за съответната услуга. При липсата на нормативна регламентация на реда за освобождаване от заплащане на ТБО при неползване на имота, не е достатъчно общината да е организирала предоставянето на съответната услуга, а е необходимо услугата да е предоставяна обективно, т.е. да е осъществявано сметосъбиране и сметоизвозване. Обратното би означавало лицето да дължи такса за услуга, въпреки че е било лишено от предоставената по закон възможност да се освободи от заплащането на таксата, която не е реално извършена по отношение на конкретния имот, след като в същия не са генерирани битови отпадъци.

В конкретния случай Столичен общински съвет с Решение № 894 на СОС по Протокол № 93 от 23.11.2006 г. на СОС е приел Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от столична община. В разпоредбата на чл.27, ал.2 от наредбата е уреден реда и начина за освобождават от заплащане на съответната такса - чрез подаване на декларация по образец (Декларация № 2) за неползване на имота в отделите "Местни данъци и

такси" на Дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" по местонахождение на имота, в срок от 1 ноември до 31 декември на предходната година. Страните не спорят, че жалбоподателят е подал декларации по чл.27, ал.2 от наредбата за 2010г. и за 2011г. и тези обстоятелства са взети предвид при определяне размера на задълженията му за ТБО. За 2010г. и за 2011г. и за двата притежавани от жалбоподателя имота по партида М41 и партида М297 размерът на задължението за ТБО е определен само за услугите по обезвреждане на БО в депа и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. В РА е съобразен и началният момент на придобиване на имотите, като за имот по партида М41е определена ТБО само за един месец за 2007г., а за имота по партида М297 е определена ТБО за периода 01.09.-31.12.2008г.

За доказване на реалното предоставяне на услуги ответникът е представил многобройни писмени доказателства, установяващи направени от него разходи по заплащане на услуги по събиране и транспортиране на БО, ръчно метене на тротоари, улични платна и алеи, механизирано почистване на пътното платно - актове за установяване завършването и заплащането на натурални видове работи, обобщени констативни протоколи и фактури (класьор № 2 от приложенията по делото). Видно от писмените доказателства, съдържащи се на стр.1-98 от класьор №1 от приложенията по делото Столична община е направила разходи по обезвреждане на БО в депа и други съоръжения, включително чрез приемане на неопасни отпадъци за обезвреждане чрез депониране в депо за неопасни отпадъци [населено място] и разходи за временно съхраняване на опаковани бали с БО на площадка на Гара Искър. По изложените съображения съдът намира възраженията на жалбоподателя за наличие на основания по чл.71, т.1 и т.2 ЗМДТ за неплащане на ТБО поради непредоставяне на услугите за неоснователни. Имотите на жалбоподателя попадат в границите на организирано сметосъбиране и сметоизвозване. За същите е предоставяна услугата по поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. За територията на СО е изградено депо за обезвреждане на битовите отпадъци в кв.С., поради което се дължи такса и за тази услуга. При определяне размера на таксата административният орган е съобразил началният момент на придобиване на имотите и наличието на основание по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО за освобождаване от задължението за заплащане на такса за услугите по сметосъбиране и сметоизвозване. Видно от заключението на съдебно-счетоводната експертиза размерът на задълженията за ТБО е определен правилно съобразно реално предоставените по чл.62, ал.1 ЗМДТ услуги. По изложените

съображения и на основании чл.160, ал.1 ДОПК жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на ответника следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 1296 лв. адвокатско възнаграждение, което е съобразено с размера по чл.8, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.
Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], район „Л.”, [улица], ет.3, ап.23 срещу **РЕВИЗИОНЕН АКТ № 21-239 от 18.06.2012г.,** издаден от Дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” (ПАМДТ) на Столична община (СО), мълчаливо потвърден от кмета на СО по реда на чл.156, ал.4 ДОПК, ***в частта*** относно определените задължения за такса битови отпадъци (ТБО) ***за услугите по*** сметосъбиране и сметоизвозване, по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване и по обезвреждане в депа за битови отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци за имоти с партидни номера М41/07.03.2008г. и М279/03.12.2009г. за периода 01.01.2007г. – 01.01.2011г.
ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], район „Л.”, [улица], ет.3, ап.23 **на основание чл.161, ал.1 ДОПК** да заплати на Столична община с адрес [населено място], [улица] разноски в размер на 1296 (хиляда двеста деветдесет и шест) лв.
Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: